

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9CoCsp/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7619202805
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gizela Majerčák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7619202805.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gizely Majerčák a členov senátu JUDr. Táne Veščíkovej a JUDr. Zuzany Stolárovej, v právnom spore žalobcu: C. O.Ý., G. T. D., N. X, T. X.XX.XXXX, zastúpeného Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., Trenčín, Kpt. Jaroša 29, IČO: 47 256 907, za ktorého ako konateľ koná advokátka JUDr. Barbora Koncová, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 472 335 116, za ktorého ako konateľ koná advokátka JUDr. Andrea Cviková, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 13Csp/30/2019 - 68 z 10. decembra 2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves ako súd prvej inštancie (ďalej aj len ako „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví v celom rozsahu vyhovel žalobe, keď žalovaného zaviazal žalobcovi vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 2 660,07 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný 29.4.2013 vyplnil tlačivo označené ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, v zmysle ktorej poskytnutá čiastka úveru je 1 050 €, splatnosť úveru 48 splátok splatných vždy k 15. dňu v mesiaci, mesačná splátka vrátane úrokov 53,93 € a celková čiastka, ktorú dlžník musí zaplatiť, t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru 2 588,64 € (48 x 53,93). Predpokladaná RPMN bola deklarovaná ako 67,11 %, ročná úroková sadzba úveru 70 %, priemerná RPMN za úver 47,29 %, poskytnutá čiastka revolvingu 440,07 €, celková čiastka, ktorú dlžník musí zaplatiť, t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania úveru 1 294,32 €, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,18 %, ročná úroková sadzba revolvingu 80,97 % a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,75 %. V zmysle bodu 8 žiadosti/zmluvy žalovaný požiadal aj o uzavretie dohody o poskytnutí služby, predmetom ktorej je záväzok veriteľa dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení konkrétne určených podmienok poskytnúť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu 257,66 €, resp. 117,12 € za poskytnutie tejto služby. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi okrem týchto údajov zo žiadosti obsahuje ešte aj údaj o dátume splatnosti prvej a poslednej splátky úveru, 15.6.2013, resp. 15.5.2017.

2. Vzhľadom na to, že ide o formulárovú zmluvu predpripravenú žalovaným ako veriteľom, ktorý pri jej uzatváraní konal v rámci predmetu svojej činnosti, kým žalobca ako fyzická osoba (spotrebiteľ) nekonal v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom spotrebiteľ zároveň ani nemal možnosť žalovaným vopred pripravené zmluvné podmienky reálne ovplyvniť, úverový vzťah sporových strán

právne posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa ustanovení §52 a nasl. o. z. o spotrebiteľských zmluvách a ďalej podľa §9 ods. 2 psím. f), g), j), k) a y) a §11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom k 29.4.2013 (ďalej aj len ako „zákon“) a tiež podľa ustanovení §451 a nasl. a §100 a nasl. o. z. o bezdôvodnom obohatení a o premlčaní.

3. Vychádzajúc z predložených listinných dôkazov súd mal za preukázané, že hoci v zmysle posudzovanej úverovej zmluvy z 29.4.2013 žalobcovi mal byť poskytnutý úver 1 050 €, reálne mu bolo poskytnutých len 792,34 €, nakoľko žalovaný hneď na začiatku zmluvného vzťahu si odpočítal poplatok za dojednanú službu odkladu úveru 257,66 €. Vzhľadom na to, že spotrebiteľ poplatok zaplatil vopred, t. j. kedy ešte nebolo zrejmé, či počas trvania úverového vzťahu o odklad splátok bude vôbec žiadať, súd uzavrel, že uvedený poplatok spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov zmluvného vzťahu v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa a túto zmluvnú podmienku tak vyhodnotil ako neprijateľnú, a preto neplatnú. Zistil tak, že výška odplaty za úver 1 538,64 € (2 588,64 bez 1 050) je takmer dvojnásobná oproti výške reálne poskytnutého úveru, resp. výška odplaty za poskytnutý revolving 322,95 € je trojnásobná (971,37 €) oproti výške reálne poskytnutého plnenia, odplatu za úver považoval preto za neprimerane vysokú a v rozpore s dobrými mravmi i zákonom, a preto v zmysle §39 o. z. za absolútne neplatnú. Výšku ročnej úrokovej sadzby podľa zmluvy (70 % pri úvere, 80,97 % pri revolvingu) tiež vyhodnotil ako rozpornú s dobrými mravmi, a preto v zmysle §39 o. z. rovnako za neplatnú z dôvodu, že táto niekoľkonásobne prevyšovala priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (15,02 %), čo spôsobilo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov úverovej zmluvy. V neposlednom rade súd výšku odplaty uvedenej v zmluve mal aj za rozpornú s ustanovením §53 ods. 6 o. z., nakoľko táto podstatným spôsobom prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, pretože podľa súhrnných informácií o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za prvý štvrtrok 2013 priemerná výška RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov bola 19,25 % a za spotrebiteľský úver do 1 500 € so splatnosťou od 1 do 5 rokov bola 48,52 %. Preto RPMN 67,11 % za úver nielenže v zmluve je uvedená nesprávne, ale podstatným spôsobom aj prevyšuje obvyklú odplatu.

4. Vo vzťahu k samotnej v zmluve uvedenej RPMN 67,11 % súd zistil, že žalovaný pri jej výpočte ako z poskytnutého úveru vychádzal zo sumy 1 050 €. Vychádzajúc z údajov, že pri vrátení reálne poskytnutého úveru 792,34 € v splátkach po 53,93 € po dobu 48 mesiacov žalobca tak žalovanému mal zaplatiť 2 588,64 €, zistil, že výška RPMN podľa verejne dostupnej interaktívnej kalkulačky by predstavovala 112,21 %. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že RPMN v zmluve o úvere je uvedená nesprávne v nižšej, než v skutočnej hodnote, t. j. že je uvádzaná v neprospech spotrebiteľa, čo má za následok, že poskytnutý úver v zmysle §11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Poskytnutý úver súd za bezúročný a bez poplatkov považoval aj z ďalších dôvodov (absentujúci údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, o splatnosti prvej splátky, rozpis splátok). Vzhľadom na tento záver súd následne dospel k záveru, že zo strany žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v rozsahu 2 660,07 €, pretože toto bolo plnením žalobcu bez právneho dôvodu. V konaní nebolo totiž sporným, že na základe posudzovanej zmluvy formou poukázania peňažných prostriedkov na účet žalovaného zo strany žalobcu došlo k finančnému plneniu v rozsahu 3 775,36 €, pričom vzhľadom na záver o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobca bol povinný žalovanému vrátiť len výšku skutočne poskytnutého úveru, t. j. 1 115,29 € ako 792,34 € úver + 322,95 € revolving.

5. S poukazom na všetky tieto dôvody súd žalobu považoval za dôvodnú v celom rozsahu a následne pri svojom rozhodovaní posudzoval žalovaným uplatnenú námietku premlčania a dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok premlčaný nie je. S poukazom na ustanovenie §107 o. z. vychádzajúc z prehľadu prijatých platieb mal za preukázané, že žalobca aj po zaplatení poslednej 48. splátky a celej sumy 2 588,64 € na účet žalovaného poukazoval ďalšie platby, a to formou zrážok zo mzdy, a to až do 11.3.2019, kedy platby zamestnávateľa žalobcu v prospech veriteľa boli pozastavené z dôvodu nariadeného neodkladného opatrenia. Za deň, kedy žalobca reálne sa mohol dozvedieť, že žalovaný na jeho úkor sa bezdôvodne obohacuje, mal preto deň splátky nasledujúci po 48. splátke, ktorou bola zaplatená suma 2 588,90 € ako 48 x 53,93 €, t. j. deň splátky uskutočnenej 11.5.2017, po ktorej žalovaný pokračoval v realizácii zrážok zo mzdy napriek tomu, že zmluvou uvedená celková suma úveru a určený počet splátok už boli zaplatené. Uzavrel preto, že od 12.5.2017 tak žalobcovi začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá by uplynula 12.5.2019, ale keďže žaloba na súd bola podaná 26.4.2019, k jej uplynutiu nedošlo. Z týchto dôvodov súd žalobe v celom rozsahu vyhovel tak, že žalovaného zaviazal žalobcovi vydať bezdôvodné obohatenie v rozsahu

2 660,07 € ako spotrebiteľom plnených 3 775,36 € bez veriteľom poskytnutých 1 115,29 €. S poukazom na ustanovenie §255 a 262 CSP súd plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu jeho trov.

6. Proti tomuto rozsudku žalovaný (ďalej aj len ako „odvolateľ“) podáva odvolanie, rozsudok napáda v celom rozsahu. Namietá, že záver súdu o tom, že úver je bezúročný, nezodpovedá vykonanému dokazovaniu a relevantným ustanoveniam právneho poriadku. Navrhuje preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Súdu prvej inštancie vytýka, že s uplatnenou námietkou premlčania sa vysporiadal povrchno a po skutkovej i právnej strane neúplne, nakoľko sa ňou zaoberal len vo vzťahu k plynutiu dvojročnej premlčacej doby, a vôbec sa nezaoberal posúdením, či (ne)došlo k uplynutiu objektívnej premlčacej doby, hoci žalovaný to namietal, keď už pred súdom prvej inštancie sa bránil, že to, čo žalobca žalovanému zaplatil dávnejšie, než najviac tri roky pred podaním žaloby, je premlčanou žalobnou požiadavkou v dôsledku uplynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby. V tejto súvislosti odvolateľ namietá nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia pre nedostatočné uvedenie relevantných dôvodov, na ktorých súd založil svoje rozhodnutie, t. j. neuvádza dôvody, pre ktoré a na základe ktorých sa s námietkou premlčania nevysporiadal v celom rozsahu.

7. Ďalším odvolacím dôvodom je namietanie nesprávneho právneho posúdenia otázky platnosti a výšky dojednania odplaty (úroku). Podľa názoru odvolateľa vychádzajúc z novelizovaného znenia §53 ods. 6 o. z. referenčné kritérium, podľa ktorého sa má posudzovať primeranosť odplaty sa prenieslo na sektor finančného trhu ako taký, a teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom, nielen na banky. Tvrdí preto, že v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere platná hodnota priemernej RPMN bola 46,56 %, a preto porovnanie odplaty uvádzané v 48. odseku odôvodnenia rozsudku je založené na nesprávnom skutkovom závere a následne na nesprávnom právnom posúdení, pretože súd vo veci nepostupoval správne podľa príslušnej právnej normy.

8. Pokiaľ súd dospel k záveru o nesprávne uvedenej RPMN z dôvodu, že podľa internetovej kalkulačky <<https://ekonomika.sme.sk/kalkulacky/>> súd si vypočítal inú hodnotu RPMN, podľa odvolateľa ide o nezákonný záver, pretože RPMN sa počíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ako ju počítal aj žalovaný, a nepočíta sa podľa žalobcom odkazovaného internetového informatívneho prepočtu, pretože tento nezohľadňuje všetky údaje vyžadované zákonom, najmä dátum poskytnutia úveru a skutočný počet dní medzi dátumom poskytnutia úveru a splatnosťou tej - ktorej splátky.

9. Odvolateľ nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie ani vo vzťahu k absencii (i) konečnej splatnosti úveru tvrdiac, že tá v posudzovanej zmluve bola určená podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a tiež spôsobom vyplývajúcom z čl. 4 ods. 4, 5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti a (ii) rozpisu splátok argumentujúc, že s odkazom na judikatúru SD EÚ vo veci C - 42/15 ide o záver nedôvodný a nezákonný. Tvrdí preto, že súd prvej inštancie po právnej stránke sa nevysporiadal správne s relevantnými skutočnosťami, na základe ktorých je prípustný záver o tom, že úver je bezúročný.

10. Podľa názoru žalobcu k odvolaniu protistrany vyjadreného v elektronickom podaní z 2.3.2020, tvrdenia žalovaného obsiahnuté v odvolaní sú zavádzajúce a zmätočné. Podľa žalobcu súd prvej inštancie s námietkou premlčania sa vysporiadal riadne a žalovaným v tejto súvislosti namietané skutočnosti nemajú relevanciu pre posudzovanie premlčania v prípade bezdôvodného obohatenia a aj odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje jasné a výstižné vysvetlenie, na ktorých spočíva posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov. Je nepochybné, že žalobca žalovanému poslednú splátku uhradil 11.3.2019, a to napriek tomu, že uvedená suma presiahla tak časový rámec, počas ktorého žalobca úver mal splácať (do 15.5.2017), ako presiahla aj počet a úhrnnú sumu splátok, ktoré žalobca mal uhradiť. Žalobca prvýkrát sa mohol dozvedieť o tom, že žalovaný na jeho úkor sa bezdôvodne obohacuje 11.5.2017, a to po tom, ako v zmysle oznámenia úver mal byť už splatený. V zmysle uvedeného subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula 12.5.2019 a objektívna premlčacia doba by uplynula až 12.5.2020.

11. Žalobca ďalej konkrétne sa vyjadruje k údajnému nesprávne právne posúdeniu otázky platnosti a výšky dojednania odplaty s poukazom na ustanovenie §53 ods. 6 o. z. a §37 ods. 1 písm. a) zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom, v zmysle ktorého správy o stave a vývoji

finančného trhu zverejňuje Národná banka Slovenska, a preto pokiaľ súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo štatistiky NBS, teda výšky úrokov a RPMN za obdobie od 1/2013 až 4/2013, vychádzal z údajov orgánu, ktorý pôsobí ako orgán ochrany spotrebiteľa na slovenskom finančnom trhu. Obranu žalovaného ohľadom správne uvedenej RPMN žalobca neuznáva, nakoľko tieto nie sú riadne odôvodnené ani špecifikované. Vyjadruje sa tiež ku konečnej splatnosti a rozpisu splátok a poukazuje tiež na zásadu ustanovenou v §54 ods. 2 o. z., v zmysle ktorej v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Žalovaný podľa žalobcu nedodrжал nie jednu, ale hneď niekoľko zákonných povinností, ktoré majú primárne slúžiť na ochranu spotrebiteľa, kumulácia ktorých vyústila do stavu, že žalobca prišiel o značnú sumu peňazí. Na základe uvedeného navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vecne správny.

12. Žalovaný, zástupcovia ktorého vyjadrenia žalobcu k odvolaniu bolo doručené 9.4.2020, nevyužil svoje zákonné právo a na vyjadrenie žalobcu replikou neodpovedal. Žiadna zo strán ďalšie vyjadrenie vo veci nepodala.

13. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez nariadenia pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo (§34 a 355 a nasl. CSP o odvolaní) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

14. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho odvolací súd potvrdil. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 30.6.2021 o 9.50 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202/II.p. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku od 24.6.2021 boli zverejnené na úradnej tabuli a tiež na webovej stránke odvolacieho súdu (§219 ods. 1 a 3 za použitia §378 ods. 1 CSP).

15. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa §387 ods. 1 a 2 CSP, lebo súd vec správne právne posúdil, správne sa vysporiadal so zákonnými podmienkami pre vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi, správne právne posúdil, že žalobou uplatnený nárok nie je premlčaný, vo veci aj správne rozhodol, pokiaľ žalobe v celom rozsahu vyhovel a aj odôvodnenie rozsudku má podklad v zistenom skutkovom stave. Z týchto dôvodov odvolací súd v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku ako je uvedené zhora a v odôvodnení tohto svojho rozhodnutia sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorých správnosť a zákonnosť nie je spôsobilé spochybniť ani podané odvolanie.

16. K vecne správnym, zákonným, výstižným a presvedčivým dôvodom napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie reagujúc na obsah odvolacích námietok odvolací súd dopĺňa:

17. V zmysle §9 ods. 2 písm. j) zákona posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných k 29.4.2013 s tým, že sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Jedným z dôvodov, pre ktorý súd prvej inštancie vyhovel žalobe, je skutočnosť, že v posudzovanej zmluve o úvere je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, v dôsledku čoho v zmysle §11 ods. 1 písm. d) zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti žalovaný namietal a aj v odvolaní namietal, že žalobca vychádzajúc z výsledkov výpočtu zadaného do internetovej kalkulačky pre výpočet RPMN bezdôvodne namietal nesprávnosť výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov a v konaní predložil rozpis vzorca pre výpočet RPMN k zmluve č. 8300059899, v zmysle ktorého je nepochybné, že žalovaný do tohto vzorca ako sumu žalobcovi poskytnutého spotrebiteľského úveru dosadil 1 050 € a vychádzajúc z týchto výpočtov žalovaný výšku RPMN v zmluve deklaroval ako 67,11 %. Vzhľadom na to, že veriteľom do vzorca pre výpočet RPMN dosadených 1 050 € nie je správnou a skutočnou sumou spotrebiteľovi poskytnutého úveru, potom logicky ani veriteľom vykonaný výpočet RPMN pre nesprávny vstupný údaj 1 050 € nie je správny. Vzhľadom na to, že žalobcovi bol poskytnutý nižší úver, než do vzorca dosadených 1 050 €, potom logicky aj správna RPMN musí byť vyššia, než je zo zmluvy vyplývajúca 67,11 %. Pre záver, že RPMN je uvedená v neprospech spotrebiteľa, nie je pritom nevyhnutne potrebné vedieť skutočnú výšku RPMN, úplne dostatočná je vedomosť, že z tu uvedených dôvodov v zmluve deklarovaná výška

RPMN jednoznačne vyznieva v neprospech spotrebiteľa, keďže jej správne vypočítaná výška z nižšej sumy reálne poskytnutého úveru logicky musí byť vyššia, než 67,11 %. Podľa výpočtov odvolacieho súdu pri výške úveru 792,34 €, dátume uzavretia zmluvy 29.4.2013, mesačnej periodicite splátok vo výške 53,93 €, pri počte splátok 48, pri dátume prvej splátky 15.6.2013 a pri každej splátke splatnej k 15. dňu v tom ktorom mesiaci, RPMN je 106,23 %, resp. RPMN 106,23 % pri tých istých vstupných údajoch je aj v prípade, ak do vzorca ako suma poskytnutého úveru je síce dosadených 1 050 €, ale so zarátaním dodatočných nákladov spotrebiteľa 257,66 € s dátumom ich úhrady k 29.4.2013, pretože k ich vynaloženiu skutočne došlo, resp. spotrebiteľovi bol poskytnutý nižší úver o túto sumu. V zmluve deklarovaných 67,11 % ako výška RPMN aj podľa výpočtov odvolacieho súdu dosadením do toho istého vzorca je správnym výpočtom iba v prípade, ak by výška spotrebiteľovi poskytnutého úveru bola skutočne 1 050 € bez ďalších dodatočných nákladov, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

18. Vzhľadom na to, že správna výška RPMN je 106,23 %, kým v zmluve ako RPMN v neprospech spotrebiteľa bolo uvedených 67,11 %, v dôsledku porušenia povinnosti veriteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť ročnú percentuálnu mieru nákladov súd prvej inštancie aplikovaním ustanovenia §11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. na prejednaný prípad dospel k správne právnemu záveru, že posudzovaný poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že už aj len tento právny záver sám osebe je samostatným a postačujúcim dôvodom vedúcim k záveru, že v danom prípade plnením žalobcu nad rozsah veriteľom mu dočasne poskytnutému objemu peňažných prostriedkov žalovanému veriteľovi tento sa na úkor spotrebiteľa bezdôvodne obohatil, odvolací súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalovaného smerujúcimi proti tým ďalším dôvodom rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré tiež boli dôvodom na vyhovie žalobe, a preto sa nimi ani nezaoberal.

19. Pokiaľ odvolateľ namieta, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s uplynutím objektívnej premlčacej doby pred podaním žaloby 26.4.2019 v rozsahu jednotlivých splátok úveru žalobcom žalovanému zaplatených pred 26.4.2016, odvolací súd poukazuje na závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 z 22.4.2021 prijaté vo veci LH v. PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., t. j. proti tomu istému žalovanému, ako v tomto súdnom spore pred okresným súdom, navyše založenej na obdobných skutkových tvrdeniach. V zmysle jeho záverov zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave, ktorá stanovuje, že na spotrebiteľom podanú žalobu o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v spotrebiteľskej zmluve alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa vzťahuje trojročná premlčacia doba, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Pokiaľ začiatok plynutia premlčacej doby je stanovený tak, ako to vyplýva z okolností aj v tu posudzovanej veci, existuje nezanedbateľné riziko, že žalobca ako dotknutý spotrebiteľ počas stanovenej doby sa nebude dovolávať práv, ktoré mu priznáva právo Únie, v dôsledku čoho by sa ocitol v situácii, že by tieto práva nemohol uplatniť. Trojročná premlčacia doba v zmysle ustanovenia §107 ods. 2 o. z. začína totiž plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k premlčaniu dôjde aj vtedy, keď spotrebiteľ nie je schopný sám posúdiť, či zmluvná podmienka je nekalá, alebo keď nevedel o nekalej povahe predmetnej zmluvnej podmienky. SD EÚ považuje za potrebné zohľadniť znevýhodnené postavenie, v ktorom sa spotrebiteľia nachádzajú voči predajcom alebo dodávateľom, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti a skutočnosť, že je možné, že spotrebiteľia nevedia o svojich právach vyplývajúcich zo smernice 93/13 alebo zo smernice 2008/48, prípadne že nepoznajú ich rozsah. Za významné považuje aj skutočnosť, že zmluvy o úvere, akou je zmluva, o akú ide aj v tu posudzovanej veci, vo všeobecnosti sa plnia počas dlhého obdobia, a preto ak je udalosťou, na základe ktorej začína plynúť trojročná premlčacia doba, akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom, čo musí overiť vnútroštátny súd, nemožno vylúčiť, že prinajmenšom pre časť uskutočnených platieb môže dôjsť k uplynutiu premlčacej doby ešte predtým, než sa skončí platnosť zmluvy, takže takýto režim premlčania môže spotrebiteľom systematicky odopierať možnosť domáhať sa vrátenia platieb uskutočnených na základe zmluvných podmienok, ktoré sú v rozpore s uvedenými smernicami. Vzhľadom na uvedené SD EÚ dospel k záveru, že procesné podmienky, o aké ide vo veci samej, tým, že vyžadujú od spotrebiteľa, aby podal žalobu v lehote troch rokov od dátumu, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k tomuto obohateniu môže dôjsť počas plnenia dlhodobej zmluvy, sú takej povahy, že môžu nadmerne sťažovať výkon práv, ktoré mu priznáva smernica 93/13 alebo smernica 2008/48, a teda, že tieto podmienky sú v rozpore so zásadou efektivity.

20. Vzhľadom na uvedené závery SD EÚ vyplývajúce z citovaného rozsudku odvolacie námiety žalovaného volajúce po aplikovaní trojročnej objektívnej premlčacej doby, neobstoja a právne relevantným je preto len plynutie subjektívnej premlčacej doby, nakoľko desaťročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvného vzťahu, ktorý vznikol 29.4.2013, do podania žaloby na súd 29.4.2019 nepochoybné neuplynula.

21. Pokiaľ ide o posúdenie počiatku subjektívnej premlčacej doby, súd tento síce neposúdil správne, ale toto je bez vplyvu na vecnú správnosť napadnutého rozsudku, pretože subjektívna premlčacia doba v skutočnosti začala plynúť ešte neskôr, než ako to posúdil súd prvej inštancie. Dňom 15.5.2017 žalobca mal vykonať poslednú splátku podľa zmluvy, o čom žalobca sa dozvedel z oznámenia žalovaného. V prípade žalobcu sa tak stalo zrážkou z jeho mzdy zamestnávateľom dňom 11.5.2017, a preto nie hneď nasledujúcim dňom, ale až pri zrazení príslušnej čiastky z nasledujúcej mzdy žalobcu tento sa dozvedel, že zamestnávateľ v zrážkach z jeho mzdy naďalej pokračuje. Žalobca ako zamestnanec jediný dosah na zastavenie zrážok z jeho mzdy vykonávaných na základe žiadosti žalovaného mal cestou neodkladného opatrenia, k nariadeniu ktorého napokon aj došlo 28.3.2019. Dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie neodkladného opatrenia nemohla preto začať plynúť skôr, než zrazením 53,93 € z májovej mzdy žalobcu vyplácanej v mesiaci jún 2017, a do podania žaloby 29.4.2019 táto preto určite neuplynula, t. j. správne a zákonu zodpovedajúce sú závery súdu prvej inštancie o tom, že žalobou uplatnený nárok premlčaný nie je, a preto súd rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe vyhovel.

22. Odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil aj vo vzťahu k závisiacemu výroku o nároku na náhradu trov konania, pretože tento správne a zákonne je založený na zásade úspechu (§262 ods. 1, 255 ods. 1 CSP).

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rovnako rozhodol v súlade so zásadou úspechu vo veci zakotvenou v ustanovení §255 ods. 1 CSP a plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu jeho trov proti neúspešnému odvolateľovi (§396 ods. 1, 262 ods. 1 CSP). Vzhľadom na povahu veci dôvody na aplikáciu §257 CSP na rozhodnutie o trovách konania odvolací súd mal za vylúčené. O výške náhrady trov v zmysle §262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

24. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie je prípustné aj vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

S výnimkou prípadov ustanovených v §429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).